

energiforbrug på en måde, der sikrer incitament til energibesparelser og omlægning til miljøvenlige energikilder.«

Med venlig hilsen VKR-regeringen,
12. december 1990.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):
Det var så citat slut. Fru Henriette Kjær.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Tak til hr. Kolstrup, der refererede til de to rapporter, senest den, der kom her i sommer. Rigsrevisionen skriver i sin rapport på side 103:

»Det er Rigsrevisionens umiddelbare vurdering, at hvis tilskudsordningerne skal bidrage til en reduktion af kuldioxidudledningen i det omfang, man oprindeligt forventede, er det nødvendigt, at Energistyrelsen tager yderligere initiativer med henblik på at fremme interessen for ordningen.« Så det kan altså ikke være så rosenrødt det hele, når Rigsrevisionen nu skriver det her.

Til hr. Martin Glerup vil jeg sige, at ja, de grønne afgifter kunne måske være et redskab, hvis man fik dem indført på fælleseuropæisk plan. Det er jo det, vi hele tiden har sagt, for at de ikke skal virke konkurrenceforvridende. Men i øvrigt ved jeg heller ikke, om det her er blevet sagt før eller efter, at vi er blevet pålagt at indføre de grønne afgifter. Den finesse skal også lige med, at det ikke er en blomst, der har groet hverken i De Konservatives eller Venstres have.

Anni Svanholt (SF):

Den største udfordring, vi står over for her ved indgangen til et nyt årtusind, er efter min opfattelse helt klart klimaudfordringen, hvor vi skal forsøge at afværge verdensomspændende klimaændringer.

Hvis vi overhovedet skal gøre os nogen som helst forhåbninger om at undgå omfattende og altødelæggende miljøkatastrofer, så skal der gøres en kæmpe indsats både globalt, nationalt og lokalt i de rige industrilande, og det haster med at få truffet de nødvendige beslutninger.

Her i Danmark har vi jo en noget kedelig placering som vel nummer seks på verdensranglisten over størst udslip af CO₂ pr. indbygger. Vi skal naturligvis vise global ansvarlighed og skal ikke tøve med at fejte for egen dør.

Vi går ind for, at vi skal sørge for at reducere vores CO₂-udslip her i Danmark og gøre en

ihærdig indsats for, at det også bliver virkeliggjort. Vi har nogle flotte CO₂-målsætninger, rigtige målsætninger, men det krøber gevaldigt med at nå målet, mest på grund af eksplosionen i trafikken, hvor der er et kæmpe udslip af CO₂, og så selvfølgelig også udslip fra elproduktionen, især fra kulraften.

Der skal gøres en stor indsats internationalt for at sørge for bindende regler og gode reduktionsmål, men her i Danmark skal vi altså gøre den største indsats for at vise andre, at vi er i stand til at gennemføre det her.

I den forbindelse mener vi i SF, at CO₂-afgifter er et helt nødvendigt virkemiddel for at få den reduktion, og vi hører jo også, at rapporterne, som vi jo altså ikke har set endnu, skulle dokumentere, at CO₂-afgiften på erhvervslivet også har virket efter hensigten, og så ville det være fuldstændig aldeles tåbeligt at opgive en CO₂-afgift. Vi har brug for at vise, at det også virker, at vi rent faktisk har en reduktion.

Vi ser frem til, at vi skal evaluere CO₂-afgiften og se på, hvordan den har virket. Vi syntes jo dengang, at det var alt for lav en CO₂-afgift. Vi ser gerne, den bliver højere.

Med hensyn til joint implementation er vores opfattelse, at vi skal fejte for egen dør. Vi skal reducere i Danmark, vi skal lave en grøn omstilling af produktionen, og hvis vi skal lave joint implementation, så er det altså et supplement til det, vi gør i vores eget land.

Den tankegang, at man kan modregne, er jo sådan set, at vi bare her i Danmark skal køre videre og frådse i energi og stort udslip, og så skal man kunne reducere i andre lande. Den tankegang er vi ikke tilhængere af. Vi skal sørge for at have orden i eget hus, og derfor afviser vi helt det forslag, der ligger her.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil gerne spørge fru Anni Svanholt: Bakker SF op om det, der kommer ud af forhandlingerne, og det, der skete i Buenos Aires og for den sags skyld også i Kyoto?

Jeg må hellere spørge, om jeg har forstået det rigtigt: Er SF af den opfattelse, at joint implementation ikke kan anvendes, når man kigger på Danmarks egne mål? Er det rigtigt forstået, at man mener, at joint implementation kun kan bruges, hvis der skulle komme nogle forsøg et sted fra, men at man ikke kan lade det være en del af Danmarks politik?